

Vlaamse luchthavens: herstructurering in het geniep?

Nieuws donderdag 19 februari 2026

Zondag 1 februari, vroeg in de ochtend. Terwijl de meeste mensen nog slapen, merkt een aandachtige militant iets op dat hij niet zou mogen zien. Op een netwerkschijf staan interne documenten van luchthavenuitbater Egis. Geen vrijblijvende nota's, maar uitgewerkte schema's over functies, personeelsinzet en samenwerking tussen de luchthavens van Oostende-Brugge en Antwerpen-Deurne. Wat volgt, is veelzeggend.

Zodra de directie beseft dat deze documenten zichtbaar zijn geweest, worden de vakbonden gecontacteerd. Er wordt beklemtoond dat het over een ontwerpnota gaat. Er wordt in allerijl overleg gevraagd. De boodschap is duidelijk: er is nog niets beslist.

Maar wie de documenten leest, ziet iets anders. Dit zijn geen losse ideeën, geen brainstorm op een whiteboard. Dit zijn gestructureerde plannen met functietabellen, FTE-berekeningen en expliciete verwijzingen naar centralisering en herverdeling van taken tussen luchthavens. Met andere woorden: voorbereidend beleid. En precies daar wringt het schoentje.

Wanneer begint sociaal overleg? Werkgevers schermen graag met het begrip 'ontwerp'. Alsof pas overleg nodig is wanneer beslissingen definitief zijn. Maar zo werkt sociaal overleg niet. Zodra plannen concreet worden, zodra ze impact kunnen hebben op werk, functies en mensen, horen ze eerst op de overlegtafel te komen. Niet achteraf. Niet toevallig. Niet nadat een militant ze per toeval ontdekt.

De situatie ligt extra gevoelig omdat de luchthavens eigendom zijn van de Vlaamse overheid. Ze worden uitgbaat door een private exploitant, met een gemengde personeelsstructuur van werknemers van Egis en personeel van de Vlaamse overheid (DMOW).

Wat in de documenten naar voren komt, is een klassieke bedrijfseconomische benadering: centraliseren, standaardiseren, flexibiliseren. Efficiëntie wordt het sleutelwoord, mensen herleid tot 'middelen'. Lokale verankering en publieke opdracht verdwijnen naar de achtergrond. Dat is geen neutrale keuze. Dat is een politieke keuze, met gevolgen voor personeel, dienstverlening en publieke controle.

De ACOD verzet zich niet tegen verandering, maar wel tegen herstructureringen die in stilte worden voorbereid, zonder overleg en zonder respect voor rechten en statuten. Herstructureren kan. Maar niet in het geniep. Niet zonder overleg. Niet over de hoofden van het personeel heen.

Jan Van Wesemael